

være fra 20 til 100 Rd. Men under 20 Rd. troer jeg ikke, at den noget Sted er eller bør være, og der er jo ikke det Allermindste iveien for, at Amtsraadet ligesvem kan tage den nærværende Løn og sætte den til 25, 30, 40 Rd. o. s. v. Og hvis der sigtes til, at der kan være Tilfælde, hvor 100 Rd. ikke er tilstrækkeligt, saa mener jeg, at dette for det Første kun kan gjælde i særegne Undtagelsestilfælde, og dernæst er der jo for saadanne Tilfælde forbeholdt tilstrækkelig Myndighed i Loven til at forhøje Lønnen over Maximum, naar Amtsraadet og Justitsministeren derom ere enige. Jeg indrømmer altsaa gjerne den ærede sidste Taler, at hvad der først maa gjøres, er at tage de nuværende Lønninger, Alt, hvad Sognefogedinstitutionen summa summarum koster Amtes Stattebydere, som Udgangspunkt, og jeg skal ved denne Leilighed fremstille, hvad der maaskee leilighedsvis er bemærket i Udvalgets Betænkning, og hvad jeg siden ret omhyggeligt har gjenomtænkt, for om den ærede Justitsminister ved i sin Tid at sætte Sagen i Bevægelse maaskee vilde gjøre opmærksom paa, ialfald som Noget, der er bemærket i Landstingsudvalgets Betænkning, at man for at erfare de nuværende Sognefogders Lønning kan multiplicere Sognefogdernes samlede Hartkorn med Afgiftsfrihedens Værdi med Hensyn til Afgifterne til Amtescommunen — og denne kan man beregne til Hvid og Skilling — og med et Gjennemsnitstal af Communebyrdernes Værdi, som med approximativ Sikkerhed kan opnaaes; idetmindste veed jeg, at i Beile Amt indsendes der hvert Aar Lister, for at udfinde Byrdernes Værdi, baade for Communen og for hver Tønde Hartkorn. Paa denne Maade fik man altsaa den Sum, som for Tiden ydes til dette Niemed. Ved at fordele denne —

ikke efter Sognefogdernes, men efter Sognefogderiernes Hartkorn — fik man Udgiften fordeelt efter et Hensyn, som fritog Sagen for den alveles uvedkommende Omstændighed, om den enkelte Sognefoged har meget eller lidt Hartkorn, og efter et Forhold, som for det Første svarer nøiagtigt til, hvad hvert Sogn bidrager til den hele Indretning — og der er jo i og for sig Intet iveien for, at i det Sogn, der bidrager dobbelt saameget som et andet, bliver ogsaa Sognefogden saameget høiere lønnet, — og som dernæst paa en vis Maade svarer til Sognets Udstrækning, og man maa jo huske paa, at Pengene ere mere værd i fattige Sogne, det er dem, hvor der gaaer et større Areal paa en Tønde Hartkorn. Altsaa bliver man staaende derved, opnaaes der ikke nogen Forhøielse for Amtet, men en Fordeling, som svarer til det virkelige Arbejde. Men to Betragtninger blive da endnu tilbage, som ikke ere syldestgjorte, nemlig Beboernes Antal og Sognets Befolkning efter dets Beliggenhed. Der ere flere særlige Omstændigheder, som kunne bestemme til et Tillæg, og det var maaskee saaledes ønskeligt, at Sognene bleve classificerede, eftersom de ligge i Nærheden af en Skovskaar eller ved en Landegrænse, eftersom gamle Typer og Halerbænder have rodfæstet sig der, som man endnu ikke fuldkommen har kunnet oprykke, saa at der altsaa gaves et Tillæg til Sognefogdens Lønning, hvor Bestillingen notorisk er langt mere besværlig, og efter Folkemængden, s. Ex. for hvert 100 Indvaasner. Man vilde da vide, hvad der var den rigtige Fordeling af de virkelige Byrder. At Bederlaget ikke vil blive sat for høit, derfor ligger der en Garanti i den Omstændighed, at de, der skulle fastsætte det, ere de, der repræsentere selve Stattebyderne.